

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

76. koncertná sezóna 2024 / 2025

ABONENTNÝ CYKLUS

Cyklus AB

28. 11. 2024 / štvrtok / A2

29. 11. 2024 / piatok / B2

Koncertná sieň Slovenskej filharmónie / 19.00 h

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA
SLOVENSKÝ FILHARMONICKÝ ZBOR
PETER BREINER *dirigent*
JAN ROZEHNAL *zbormajster*
RICHARD HARWOOD *violončelo*

William Walton (1902 – 1983)

Portsmouth Point, predohra

6'

Joseph Haydn (1732 – 1809)

Koncert pre violončelo a orchester č. 1 C dur,

Hob. VIIb:1 (kadencie Peter Breiner)

25'

Moderato

Adagio

Allegro molto

Peter Breiner (1957)

Diabol v Moskve, suita z baletu Majster

a Margaréta (premiéra)

33'

Predohra

Kulisáci. Medzihra

Siedmy dôkaz

Niesla žlté kvety

Ludstvo miluje peniaze

Temnota pohltila Jeruzalem

Let

Veľký ples pri splne mesiaca

Vážení návštevníci koncertov, dovoľujeme si vás upozorniť, že januárový koncert E3, ktorý sa mal uskutočniť v piatok 10. januára 2025 sa z technických príčin presúva na stredu 8. januára 2025.

„Je hlavnou postavou anglickej hudby a z hudobného hľadiska stojí na polceste medzi Elgarom a Brittenom,“ napísal o **Williamovi Waltonovi** (1902 – 1983) britský muzikológ Christopher Palmer. Faktom zostáva, že Walton sa spolu s Michaelom Tippettom (mladším o tri roky) a Benjaminom Brittenom (o jedenásť rokov mladším) suverénne zaradil k trom nesporným lídrom prvej generácie britských skladateľov 20. storočia. Ich bezprostrednými hudobnými predchodcami boli Ralph Vaughan Williams a Gustav Holst a všetci boli súčasníkmi Edwarda Elgara, ktorý žil do roku 1934. Štýlom a temperamentom bol Walton charakterovo najbližšie k Elgarovi, pričom aj ich osobné príbehy boli nápadne podobné. Oba sa narodili v provinčných mestách rodičom z nižšej strednej triedy a rovnako obaja nemali formálne hudobné vzdelanie na vysokej škole alebo akadémii. Avšak Walton dosiahol slávu vo svojom živote skôr a v rámci jeho tvorby ho preslávila prevažne orchestrálna hudba. Okrem Elgara sú vo Waltonovej hudbe citelné vplyvy Igora Stravinského či Paula Hindemitha, ktorý bol dokonca sólistom prvého predvedenia jedného z jeho najlepších diel, *Koncertu pre violu a orchester* z roku 1929. Waltonova tvorba nebola celkovo príliš rozsiahla, vyznačovala sa mimoriadnou umeleckou kvalitou. V roku 1951 získal skladateľ aj rytiersky titul. Walton prakticky vyrastal v hudobníckom prostredí, otec bol zbormajster a mama speváčka. Už ako chlapec sa učil hre na husliach a klavíri a taktiež sa venoval aj spevu v otcovom zbore. Princípy kompozície si osvojoval ako samouk, hoci isté rady a usmernenia dostával od Ernesta Ansermeta a Ferruccia Busoniho. V roku 1912 vstúpil na Oxfordskú univerzitu, kde sa venoval aj spevu v zbore Christ Church. Absolvoval tam aj potrebné štyri roky štúdia, ale nepodarilo sa mu uspieť v jednej skúške, nevyhnutnej pre získanie bakalárskeho titulu v hudbe. Po odchode z univerzity sa ho ujali literárni súrodenci Sitwellovci a poskytli mu domov a kultúrne vzdelanie. Jeho najranejším dielom, ktorým zaujal, bol súbor skladieb určených pre recitáciu a komorný ansámbl *Façade* (1923) v rámci spolupráce s Edith Sitwellovou. Kompozícia prvýkrát zaznela na súkromnom podujatí v roku 1922 a po prvom verejnom predvedení 12. júna 1923 si získala ešte väčšiu popularitu v podobe baletu. V strednom veku Walton opustil Britániu a usadil sa so svojou mladou manželkou Susanou na talianskom ostrove Ischia. V tom čase ho prestávali považovať za modernistu, niektoré jeho skladby z 50. rokov boli kritizované ako staromódne, ako v prípade jeho jedinej celovečernej opery *Troilus a Cressida*. Neskôr sa však jeho diela predsa len dočkali prehodnotenia aj zo strany kritickej obce.

Predohra **Portsmouth Point** z roku 1926, ktorú Walton začal tvoriť ešte počas cesty po Španielsku s bratmi Sitwellovcami, značne prispela k nadobudnutiu renomé orchestrálneho skladateľa. Inšpirovaná je obrazom Thomasa Rowlandsona (1756 – 1827) odzrkadľujúcim živú, priam zhýralú scénu prístavu v Portsmouthe – dav, robotníci, námorníci, krčmové výjavy, milenci – to všetko sa Waltonovi podarilo verne pretaviť do jeho partitúry. Temperamentné asymetrické melódie spojené so synkopickými rytmi v príťažlivej orchestrácii doslova evokujú a zároveň udržiavajú atmosféru rušného prístavu. Dielo, v ktorom sú zjavné aj vplyvy Stravinského, si Medzinárodná spoločnosť pre súčasnú hudbu (ISCM) vybrala na premiérové uvedenie v Zürichu v roku 1926, čo následne viedlo k nárastu Waltonovej popularity.

Rakúsky skladateľ **Joseph Haydn** (1732 – 1809) pochádzal z dedinky Rohrau neďaleko rakúsko-slovenských hraníc. Vo svojej tvorbe nadväzoval na starších talianskych a rakúskych skladateľov pôsobiacich vo Viedni ako napríklad A. Caldara, G. Ch. Wagenseil, najviac ho však ovplyvnil C. Ph. E. Bach. Haydnova rozsiahla tvorba – podľa jeho vlastných záznamov 925 diel – obsiahla takmer všetky hudobné žánre. Významnú súčasť predstavujú tradičné vokálno-orchestrálne diela, ako napríklad *Stabat Mater*, *Stvorenie*, *Ročné obdobia*, *Sedem posledných slov nášho Spasiteľa na kríži* či rôzne omše. Vstúpil dokonca aj do terénu opery (najmä opery buffa so singspielovými prvkami), kde sa odzrkadľoval vplyv Ch. W. Glucka a W. A. Mozarta. Mnohé z nich sa však zachovali len fragmentárne. Najvýznamnejšie postavenie má u Haydna inštrumentálna tvorba – podarilo sa mu ustáliť vzor klasickej symfónie (vytvoril ich 106) a nezanedbateľná je i jeho komorná tvorba. Sila jeho hudby spočíva v prirodzenej jednoduchosti, spevnom vedení melodických línií a elegantnej, priam noblesnej ľahkosti.

V porovnaní so sláčikovými kvartetami či symfóniami, na pôde ktorých sa odohrával základný vývoj žánru a súčasne aj jeho prvé vrcholné naplnenie výsostne osobnostným skladateľským štýlom, predstavuje koncertantná literatúra v Haydnovom diele o čosi menej dominantnú časť. Koncert s požiadavkou virtuózneho sólového nástroja pre Haydna azda nebol natoľko príťažlivý ako riešenie problémov formy, zrovnoprávnenia nástrojov a tematickej práce v komornom či orchestrálnom súbore. Literatúra tohto druhu je v Haydnovom odkaze na rozdiel od iných zastúpená pomerne skromne. Na koncertných pódiaoch sa najčastejšie objavujú dva *Koncerty pre violončelo a orchester C dur a D dur*, *Koncert pre kla-*

vír a orchester D dur, Koncert pre husle a orchester G dur a Koncert pre trúbku a orchester Es dur.

Haydnove koncerty boli poväčšine zakorenené v barokovej koncertnej forme s orchestrálnymi ritornelmi a viac-menej monotematickými časťami, **Koncert pre violončelo a orchester č. 1 C dur Hob. VIIb:1** však hraniče barokového koncertu prekračuje a vyznačuje sa oveľa väčšou rozmanitosťou materiálu. Dlhý čas bol považovaný za nezvestný, pričom známy bol len jeho začiatok, uvedený v Haydnovom vlastnoručnom zozname skladieb (tzv. Entwurf-Katalog). Objavil ho až v roku 1961 český muzikológ a knihovník pražského Národného múzea Oldřich Pulkert v archívnej zbierke zámku Radenín uloženej v českej národnej knižnici v Prahe, a to v podobe rukopisnej kópie. Po dvoch storočiach zabudnutia, za veľkej pozornosti svetovej hudobnej verejnosti, zaznel na festivale Pražská jar 1962 v podaní popredného českého violončelistu Miloša Sádla v spolupráci so Symfonickým orchestrom Československého rozhlasu pod taktovkou Charlesa Mackerrasa. Dielo vzniklo približne v období rokov 1761 až 1765, čiže v prvých rokoch Haydnovej služby na Esterházyho dvore. V podobnom čase boli skomponované aj *Symfónie* č. 6, 7 a 8, hýriace sólistickým využitím nástrojov orchestra. Je dosť pravdepodobné, že koncert Haydn skomponoval na impulz svojho priateľa, vynikajúceho violončelistu esterházyovskej kapely, Josepha Franza Weigla. Nie je dokonca vylúčené, že Weigl bol snáď jediným violončelistom v orchestri, keďže partitúra obsahovala jeden violončelový part so striedavým označením solo a tutti. Formovo je koncert koncipovaný do troch sonátových častí v tradičnom tempovom rozvrhu. Oproti sólovému violončelu stojí pomerne malé orchestrálne obsadenie: dva hoboje, dva lesné rohy a sláčikové nástroje. V pomalej časti sa dychové nástroje dokonca celkom odmlčia, čo umocňuje kontrast pri nástupe briskného finále. Priestor pre sólové kadencie (tentoraz v spracovaní Petra Breinera) Haydn umiestnil pred záver prvej a druhej časti. Koncert predstavuje jedno z najlepších Haydnových koncertantných diel. Výrazne sa v ňom uplatňuje sólový nástroj a celé dielo je dôkazom o dokonalnej Haydnovej znalosti dobových technických aj výrazových možností hry na tomto nástroji.

Eva Planková

Thomas Mann (1875 – 1955) a Michail Bulgakov (1891 – 1940) – títo dvaja veľkí spisovatelia sa koncom polovice 20. storočia rozhodli interpretovať spoločenskú krízu ľudstva pomocou dialógu s prastarými literárnymi príbehmi či zlomovými textami minulosti. Vznikli tak dva dialogické romány (Bachtin) – Mann písal svojho *Doktora Fausta* v emigrácii v kalifornskom Los Angeles (1947); krízu európskej society smerujúcej k svetovej vojne tu analyzoval variáciou Goetheho príbehu o diablove, Faustovi a Margaréte, v ktorom majster uzatvorí zmluvu s diablom. Bulgakov pracoval v Moskve na svojom románe *Majster a Margaréta* od roku 1928 až do svojej smrti; jeho inšpiráciou bol nielen Goetheho faustovský trojuholník, ale aj pašiový príbeh ukrižovania, vychádzajúci z dialógu Ježiša s Pilátom, miestodržiteľom Judey.

Diabol (Satan, Našepkávač), nositeľ aktívneho zla, nevznikol v biblickom panteóne, pozná ho Starý a Nový Zákon, ale aj relígie Indie, Iránu či Egypta. Diabolská démonológia sa celkom zákonite objavuje aj v kľúčových dielach európskej literatúry – spomeňme tu diela Danteho, Johna Milтона, Philipa Marlowa, Johanna Wolfganga Goetheho, Williama Blakea, Hermanna Hesseho, Thomasa Manna či u nás Hugolína Gavloviča (*Škola kresťanská*, 1758) a Jonáša Záborského (*Faustiáda*, 1860).

Ruský či sovietsky spisovateľ Michail Bulgakov sa narodil v cárskom Rusku v Kyjeve v rodine významného pravoslávneho teológa. Vyštudoval medicínu a spočiatku aj pôsobil ako vojenský či vidiecky doktor, avšak posledných dvadsať rokov svojho života prežil v Moskve a venoval sa výlučne literatúre a divadlu. Ak Borges napísal o Franzovi Kafkovi, že veľký spisovateľ si svojich predchodcov vyberá sám, samotný Bulgakov pri charakteristike svojej dráhy spomenul najmä satirika Michaila Saltykova-Ščedrína (1826 – 1889) a Nikolaja Gogola (1809 – 1852). Roky literárnej tvorby Bulgakova sú totožné s rokmi monumentálnych spoločenských zmien v Sovietskom zväze, rokmi monumentálnej viery a rovnako veľkých sklamaní, čo predstavovalo pre spisovateľa-satirika nepochybne bohatý zdroj inšpirácie. Ak autor tejto inšpirácii neodolal, mohla sa preňho stať – ako dnes z dejín vieme – aj smrteľnou.

Bulgakov svoj príbeh lokalizoval do Moskvy tridsiatych rokov 20. storočia, keď mesto navštívil Woland so svojou suitou a všetko tu rozhybal. Jednotlivé postavy aj spoločenské inštitúcie sa stávajú predmetom zrkadla bulgakovskej nelútostnej grotesky. Ak sa Goetheho Diabol sám charakterizuje výrokom „som časťou onej sily, čo večne chce len zlo a večne dobro činí“, Bulgakovo poňatie Diabla sa blíži skôr rozlíšeniu Anny Achmatovovej, ktoré má

podľa Nadeždy Mandelštamovej korene v tradičnom rozlíšení slobody a svojvôle. Sloboda je pritom založená na mravnom zákone a predstavuje priestor tvorby, ktorá je darom slobody, kým svojvôľa je choroba, ktorá môže vyústiť do konceptu nadčloveka.

S Mannovým konceptom krízy sa verejnosť mohla zoznámiť po vyjení *Doktora Fausta* roku 1947, Bulgakovov koncept vyšiel až posmrtné v roku 1967 a jeho kompletná verzia až počas perestrojky.

Spomínané chápania krízy široko ovplyvnili spoločenské povedomie, okrem iného prostredníctvom ďalšej literatúry, filmu i hudby. Kým Mann a Adorno formovali pohľad na súdobé hudobné umenie po 2. svetovej vojne, Bulgakovov koncept sa dostával najmä pred filmových divákov a hudobných poslucháčov. Prvou hudobnou skladbou, inšpirovanou textom Bulgakovovho románu, bola samba Micka Jaggera a Keitha Richarda *Sympathy for the Devil*, ktorá vyšla na LP platni *Beggars Banquet* skupiny The Rolling Stones (1968). (Spevážka Marianne Faithfull darovala Mickovi Jaggerovi čerstvé prvé vydanie anglického prekladu románu.) Petrohradský skladateľ Sergej Slonimskij (1932 – 2020) napísal operu *Majster a Margaréta* (1970 – 1985); ďalší petrohradský autor Andrej Petrov (1930 – 2006) skomponoval rovnomenú symfonickú fantáziu (1985) i jednodejstvový balet (1987), uvedený v Mariinskom divadle. Petrovovu fantáziu uviedla Slovenská filharmónia na svojom koncerte 16. 1. 2004 pod taktovku Piotra Gribanova.

S Petrom Breinerom som sa spoznal na jar 1975 počas prijímacích skúšok na štúdium skladby na bratislavskej VŠMU. Oboch nás prijali, a tak sa od tých čias priatelieme. Už v prvom ročníku sme si vymenili naše obľúbené knižky – ja som Petrovi požičal *Majstra a Margarétu* od Bulgakova a Peter mi požičal *Devět bran* Jiřího Langera. Odvtedy viem, že Peter je nielen skvelý muzikant, ale aj knižožrút. Väčšinu kníh prečítal na jeden dúšok.

Často som vtedy uvažoval, kam Petra zavedú jeho nohy; Bratislava bola jeho tretia zastávka – po Humennom a Košiciach. Po Bratislave prišlo roku 1992 Toronto, neskôr New York a Londýn. Idea vytvoriť balet na základe inšpirácie Bulgakovovou fériou vznikla na základe Petrovej úspešnej spolupráce s inštitúciou opery Slovenského národného divadla. Peter tu dirigoval baletné kompozície vytvorené na svoje diela i na diela Sergeja Prokofieva. Na báze zmluvy so SND skomponoval roku 2019 dvojdejevový (a dvojhodinový) balet *Majster a Margaréta* v 18 obrazoch, ktorý aj následne nahral pre potreby osloveného ruského choreografa. Nikto však nepočítal s domácimi

politickými peripetiami, ktoré spôsobili viacnásobné výmeny ľudí, stojacich na čele tejto inštitúcie. V divadle sa na jestvujúcu zmluvu zabudlo. Na dnešnom koncerte odznie na podnet zo strany vedenia Slovenskej filharmónie Petrova orchestrálna suita, ktorá pozostáva z deviatich skrátených častí z pôvodného baletu (19 častí). Hudobným médiom baletu je veľký orchester, rozšírený o skupinu bicích nástrojov, klávesové nástroje a niekoľko ďalších netradičných nástrojov (altový saxofón, teorba). Peter sa v Bratislave, Toronte, New Yorku i v Londýne venoval tomu, k čomu ho viedli talentové predpoklady, vzdelanie, prax i skúsenosti – teda hudbe. S tým zámerom popísal niekoľko ton notového papiera, zaangažoval sa v mnohých hudobných telesách, ponahrával desiatky platní a CD, oddirigoval podobne veľké množstvo koncertov. Samozrejme, nešlo vždy len o jeho srdcové záležitosti – išlo aj o živobytie. Viackrát som sa stretol s kritickými názormi bratislavských intelektuálov, podľa ktorých toto „živobytie“ je centrom jeho činnosti, a teda aj kľúčom k jeho osobnosti. Viem, že žiaden z týchto bratislavských našepkávačov nepočul Petrove *Pašie*, jeho *Slovenské tance*, koncerty či komorné diela. Blasfémia sa vždy spája s lenivosťou a nepriznanou neznalosťou; boj s klebetami je v našom umeleckom prostredí celkom donkichotský. Hudobným ekvivalentom Bachtinovej dialogickosti či dialogického princípu je fenomén polyštýlovosti. Formovanie novej hudby z už jestvujúcej hudby tvorí kostru vývoja nielen orálnej hudobnej kultúry, ale aj európskej historickej hudby. Hudobná polyštýlovosť bola v druhej polovici 20. storočia nastolená ako alternatíva voči progresivistickej ideológii avantgardy; jej vznik sa zvykne spájať s tvorbou Alfreda Schnittkeho a jeho hudbou k Chrzanovského animovanému filmu *Sklená harmonika* (1967). Aj Breiner si svoje podnety slobodne vyberá z mnohokrakých podôb dejín európskej hudby a na prameň inšpirácie nás môže upozorniť výber inštrumentára, melodická línia či nastolená rytmická figúra. Ježiš Kristus bol ťažiskovou postavou Breinerových pašíí (*The Story*) a jeho príbeh patrí aj k hlavným líniam Bulgakovovho románu. Je to tiež kľúčový príbeh európskeho ľudstva a relígií, ktoré túžia Ježiša nasledovať („*imitatio Christi*“). Príbeh Breinerovho baletu si poslucháči môžu pri počúvaní suity rekonštruovať pomocou vlastnej znalosti Bulgakovovho diela, keďže v koncertnej sále nám chýbajúca choreografická akcia nevelmi pomôže.

Vladimír Godár

Keď ma bývalé vedenie Baletu SND oslovilo, aby som skomponoval pôvodný balet a ako tému navrhli Bulgakovov román, netušili, akú radosť mi tým urobia, keďže to je celoživotne jedna z mojich najobľúbenejších knížiek. Samozrejme, že sa mi to písalo ľahko, materiál som mal takpovediac predžutý. Historické rozpätie románu pokrýva vlastne celé dejiny modernej civilizácie, množstvo mýtických postáv a fantastických udalostí, takže o zdroje inšpirácie, či hudobnej alebo nehudobnej, nebola núdza a predpokladám, že aj v tejto skrátenej verzii to bude počuť. Z časových dôvodov som nemohol pokryť celý balet, a tak namiesto potrestania vinníkov, odpustenia hriešnikom a odmeny cnostným postavám v podobe nebeskej blaženosti v záhradnom domčeku s hudbou a čajovými večierkami s kamarátmi (Bulgakov si takto predstavoval raj pre Majstra a Margarétu a ja som niečo podobné zažil naozaj u Hansiho Albrechta v domčeku na Kapitulskej), končí sa táto verzia pekelným bálom s najhoršími zločincami. Akosi je to dnes aj aktuálnejšie.

Peter Breiner

*Darujte svojim
blízkym hudbu*

25%
zľava s kódom
PF25

**Na koncerty
8., 9., 16., 17.
alebo
26. 1. 2025**

**Platnosť od 1. 12. 2024
v Pokladnici SF aj ONLINE**

RICHARD HARWOOD

Od svojho koncertného debutu v desiatich rokoch odohral oceňovaný violončelista Richard Harwood mnohé sólové i komorné koncerty po celom svete. Ako sólista spolupracoval s dirigentmi ako M. Wigglesworth, C. Scaglione, S. Kochanovsky, O. Kamu či Y. Menuhin, ale i orchestrami Philharmonia, Royal Philharmonic, Bournemouth Symphony, RTÉ National Symphony či Auckland Philharmonia. Ako komorný hráč spolupracoval s Jerusalem Quartet a Endellion Quartet a hráčmi ako G. Kremer, Y. Bashmet, O. Charlier, G. Braunstein, B. Schmid, A. Baeva, I. Gringolts, P. Kuusisto, P. Donohoe či J. Drake. Diskografia zahŕňa debutové CD pre EMI Classics s klaviristom Ch. Bernerom, ale i sólový album koncertných diel z pier skladateľov filmovej hudby či violončelový koncert Ch. Gunninga, ktorý nahral s Royal Philharmonic Orchestra. Pravidelne je sólistom pri tvorbe filmovej hudby, medzi jednu z posledných spoluprác patrí hudba do filmu *Vražda v orient exprese* (Kenneth Branagh) od Patricka Doylea.

Harwood bol v októbri 2024 menovaný za prvého violončelistu orchestra Academy of St. Martin in the Fields. V rokoch 2018 – 2024 zastával rovnakú pozíciu v Royal Philharmonic Orchestra a predtým i v John Wilson Orchestra. Príležitostne bol prvým hráčom aj v orchestroch Royal Opera House, London Symphony, London Philharmonic, BBC Symphony, BBC NOW a RTÉ Concert orchestra. Richard Harwood študoval u osobností ako J. Dickson, S. Doane, D. Waterman, H. Schiff a R. Kirshbaum. Absolvoval majstrovské kurzy s osobnosťami ako M. Rostropovič, J. Starker, S. Isserlis, B. Pergamensčikov, M. Perényi, W. Pleeth, a ďalší.

V Septembri 2024 bol menovaný za profesora na Royal College of Music v Londýne. Majstrovské kurzy viedol na konzervatóriách v San Franciscu, Singapure (Yong Siew Toh), Brucknerovej Univerzite v Linzi a na viacerých britských univerzitách (Manchester, Cardiff, Birmingham, Dublin).

PETER BREINER

Dirigent, klavirista, skladateľ, aranžér a publicista Peter Breiner je jedným z najnahrávanějších hudobníkov sveta (viac než 250 CD titulov, viac než 2 milióny predaných nosičov a stovky miliónov streamov).

Dirigoval, často zároveň hrajúc na klavíri, renomované orchestre ako napríklad Kráľovskú filharmóniu v Londýne, Jeruzalemský symfonický orchester, Novozélandský symfonický orchester, Bournemouthský symfonický orchester, Národný orchester Lille, Hongkongskú filharmóniu a mnoho ďalších. Breinerove skladby a aranžmány sú uvádzané na koncertoch po celom svete a vysielané v stovkách rozhlasových staníc. Je autorom hudby k mnohým filmom slovenskej, kanadskej i americkej produkcie (Anna zo Zeleného domu, Pianistova dcéra, Čarovná flauta). Jeho hudba je často podkladom choreografií popredných baletných súborov (American Ballet Theatre, Houston Ballet, Queensland Ballet, Ballet am Rhein, Ballet Jorgen Canada a iné) a mnohokrát sa objavila aj v populárnych amerických TV programoch. Ostatný album na Naxose s klavírnou hudbou A. Dvořáka (2022) sa stal virálnym a v krátkom čase má už 21 miliónov streamov.

Ako skladateľ je autorom desiatok sólových, komorných i orchestrálnych diel a aj troch muzikálov. K najväčším projektom patrí suita pre veľký symfonický orchester Slovenské tance, pochabé i smutné, pozostávajúca zo 16 tancov, založených na slovenských ľudových piesňach. Slovenské tance boli v roku 2016 prezentované aj v legendárnej Carnegie Hall v New Yorku a ako celovečerný balet v Slovenskom národnom divadle (2015 – 2019). Pre vydavateľstvo Naxos ich nahrála Slovenská filharmónia. Jeho komerčne najúspešnejšími projektmi sú barokové úpravy pop melódií, suity Beatles Go Baroque, Elvis Goes Baroque a Christmas Goes Baroque I., II.

V roku 2018 bolo Breinerovi prezidentom Slovenskej republiky udelené najvyššie štátne vyznamenanie Rad Ľudovíta Štúra I. triedy.

JAN ROZEHNAL

Po štúdiách na Konzervatóriu v Kroměříži (hra na flaute) u B. Růžickovej študoval na JAMU v Brne u O. Trhlíka a L. Mátle orchestrálne dirigovanie. Štúdium bolo rozšírené dvojročnou stážou v Českej filharmónii.

Už počas štúdia v Brne založil a viedol Brniansky zbor Hudobnej mládeže, s ktorým získal viaceré ocenenia na medzinárodných súťažiach. Po ukončení štúdia pracoval ako asistent L. Mátle v Speváckom združení moravských učiteľov, ktoré neskôr viedol.

Profesionálnu dráhu odštartoval ako dirigent Jihočeského divadla v Českých Budějoviciach. Následne bol zbormajstrom Brnianskeho Filharmonického zboru Beseda brněnská pri Filharmónii Brno. V rokoch 1990 – 2003 bol zbormajstrom Slovenského filharmonického zboru. S telesom prežil mnoho vzrušujúcich chvíľ na domácich i zahraničných pódioch.

Počas pôsobenia v Bratislave založil zbor Camerata Bratislava, ktorého doménou bolo štýlové predvádzanie starej hudby. Súbor získal francúzsku cenu Revue Diapason a cenu ministerského predsedu Slovenskej republiky. V rokoch 2004 – 2008 sa presťahoval do Prahy, kde bol zbormajstrom Kühnovho miešaného zboru a Pražského filharmonického zboru.

Od roku 2008 bol zbormajstrom a dirigentom v nemec-kých hudobných inštitúciách v Koblenzi, Frankfurte a Halberstadte. Od sezóny 2023/2024 je opäť zbormajstrom Slovenského filharmonického zboru.

V priebehu svojho hudobného života stál za rôznymi produkciami a nahrávkami pre spoločnosti Decca, Deutsche Grammophon Gesellschaft, Discovery, Harmonia Mundi, Naxos, NBC či Slovart. Spolupracoval s ansámbliami a dirigentmi zvukných mien ako C. Abbado, R. Chailly, Ch. von Dohnányi, K. Masur, Z. Mehta, G. Prêtre či R. Weikert.

SLOVENSKÝ FILHARMONICKÝ ZBOR

V roku 1957 bol SFZ začlenený do zväzku telies Slovenskej filharmónie. Na poste zbormajstrov sa vystriedali viaceré významné osobnosti (J. M. Dobrodinský, Š. Klimo, P. Baxa, P. Procházka, M. Vach, J. Rozehnal, B. Juhaňáková a J. Chabroň). Od sezóny 2023/2024 je zbormajstrom Slovenského filharmonického zboru Jan Rozehnal.

Kultivovanosť prejavu, zvuková rovnováha hlasových skupín, ale aj interpretačná pohotovosť, spoľahlivosť a príkladná umelecká disciplína sa premietajú do suverénnych výkonov, ktoré pri vzájomnej spolupráci ocenili mnohí renomovaní dirigenti.

Zbor spolupracoval s prestížnymi zahraničnými orchestrami ako napr.: Berlínski a Viedenski filharmonici, Viedenski symfonici, Izraelská filharmónia či Orchestre de Paris. Svojimi výkonmi prispel k lesku významných medzinárodných festivalových podujatí (Salzburg, Londýn, Baden-Baden).

SFZ získal medzinárodné ocenenie Oper! Awards 2023 v kategórii Najlepší spevácky zbor za spoluprácu s Berlínskymi filharmonikmi a K. Petrenkom opernej produkcií *Piková dáma* na Veľkonočnom festivale v Baden-Badene a koncertoch v Berlínskej filharmónii (2022).

V sezóne 2024/2025 SFZ účinkuje v monumentálnej Symfónii č. 8 G. Mahlera v Prahe, Viedni a St. Pölte. V úvode sezóny uviedol *Piesne z Gurre* A. Schönberga vo Viedni (P. Popelka). Ďalšie angažmány SFZ priniesli účinkovanie v dramatickej symfónii *Romeo a Júlia* H. Berlioza na BHS a v Hamburgu (S. Cambreling), Beethovenovu Symfóniu č. 9 v Dráždanoch (A. Manze) a Brucknerovo *Te Deum* i Mozartovu *Korunovačnú omšu* vo Viedni. V decembri sa SFZ predstaví spoločne s SKO v Paríži a v rámci abonmentných koncertov Filharmónie Brno uvedie oratórium *Mesiáš* G. F. Händla. V apríli 2025 bude hosťovať na Veľkonočnom festivale v Salzburgu v novej opernej produkcii *Chovanščina* M. P. Musorgského (E.-P. Salonen).

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

Slovenská filharmónia bola založená v roku 1949. Pri jej umeleckom zrode stáli dve významné osobnosti medzinárodného hudobného života V. Talich (1949 – 1952) a L. Rajter (1949 – 1976). Na umeleckom profilovaní orchestra sa podieľali ďalší šéfdirigenti – T. Frešo, L. Slovák, L. Pešek, V. Verbickij, B. Režucha, A. Ceccato, O. Lenárd, J. Bělohlávek, V. Válek, P. Feranec, E. Villaume a J. Judd. Od sezóny 2020/2021 zastáva post šéfdirigenta Daniel Raiskin.

Slovenská filharmónia realizovala množstvo nahrávok pre rozhlas, televíziu a hudobné vydavateľstvá OPUS, Supraphon, Panton, Hungaroton, JVC Victor, RCA, Pacific Music, Naxos a Marco Polo. Je pravidelným hosťom významných európskych hudobných pódíí a festivalov. V rámci svojich početných zahraničných zájazdov vystúpila v takmer všetkých európskych krajinách, na Cypre, v Turecku, USA a pravidelne hostuje na koncertných turné v Japonsku, Južnej Kórei, Ománe a Spojených arabských emirátoch.

V roku 2023 bol orchester Slovenská filharmónia na turné v Japonsku s klaviristkou O. Scheps a violončelistom T. Sasanumom. Na konci roka absolvoval turné v Južnej Kórei s klaviristom Y. Sunwoom. Vo februári 2024 koncertoval s klaviristom L. Marušícom v Záhrebe a Maribore. V sezóne 2024/2025 realizuje Slovenská filharmónia so šéfdirigentom D. Raiskinom niekoľko nahrávok z diel F. Schmidta, E. Dohnányiho a J. N. Hummela. Opätovne vystúpila na švajčiarskom festivale Murten Classics, k významným zahraničným aktivitám patrili tiež koncerty v Liederhalle Stuttgart, Kolínskej filharmónii a Dóme sv. Štefana vo Viedni. Slovenská filharmónia vystúpi aj na koncertoch v slovenských mestách (Piešťany, Ružomberok, Nitra) a sezónu ukončí na festivale v Českom Krumlove so svetoznáмым huslistom Maximom Vengerovom.

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

DARUJTE TENTO ROK KLASICKÚ HUDBU

Darčkové poukážky v predaji
v **POKLADNICI SF** a **ONLINE**

filharmonia.sk

Partneri

Hrdý partner SF

Mediálni partneri

Slovenská filharmonia

Medená 3

816 01 Bratislava

Slovenská republika

www.filharmonia.sk

Pokladnica Slovenskej filharmónie

Reduta, Nám. Eugena Suchoňa 1, Bratislava
otvorená v pracovných dňoch po – pia 12.00 – 18.00
a hodinu pred koncertom v mieste jeho konania

Slovenská filharmonia je štátna príspevková
organizácia Ministerstva kultúry SR

Rezervácie

tel.: +421 2 20 47 52 33, +421 2 20 47 52 93

e-mail: vstupenky@filharmonia.sk

online predaj a rezervácie vstupeniek

www.filharmonia.sk

Predaj vstupeniek na vybrané koncerty
aj v sieti Ticketportal

Slovenská filharmonia vyhotovuje obrazové
snímky a zvukové a zvukovo-obrazové
záznamy z koncertov a je oprávnená ich použiť
primeraným spôsobom na umelecké účely.

